

Síla Jorinu

Jan Kotalík

další části vycházejí na jadropudla.cz

Kapitola první

Když vyšeš střelu, započneš její cestu. Co se stane pak, závisí jen na tom, jak jsi ji vystřelil.

-Herdol, mistr kušář

Máloco se vyrovná chvíli strávené v lese.

Větvičky mi praskají pod nohama, vzduch je příjemně vlhký a všude vládne krásné ticho.

Tak jsem se zhluboka nadechl. Pak jsem jako mnohokrát předtím potěžkal svou kuši a zkontroloval svou výbavu.

Šipky v pořádku, švy na kožené zbroji spolehlivě drží. Jak by ne, vždyť to všechno stvořil jeden z mnoha potomků mistra Herdola. To on oživil střeleckou tradici nás, Jorinců. A tak stvořil střelce z Jorinu, armádní zabijáky.

Můj zrak ještě na vteřinku spočinul na mé kuši.

Rovněž mistrovská práce. Pečlivě vyvážená, zručně zpracované bukové dřevo, slitina matné oceli, krátká podpěra na rameno.

Je nádherná.

Můj osobní rituál již proběhl. Jsem připraven.

Davilan, můj učitel a nyní spolubojovník na mne jemně pokývl hlavou.

„Pojď Regi. Přišel náš čas.“

Vydali jsme se plíživým krokem skrz les. V hlavě jsem si ještě naposledy připomněl plán. Nepřátelský vůdce se má sejít se správcem místní provincie. Ten na něj bude čekat na mýtině se svou ochrankou. Právě ten správce je náš cíl. O vůdce se postarají jiní. Davilan zastřelí cíl, já zlikviduji nejsilnějšího z ochranky. Pak se ztratíme.

Mýtina již byla na dohled. Potichu jsme se blížili hustým a nepřehledným terénem. Pak jsme se vleže doplazili k okraji rozlehlé mýtiny. Náš terč tam už stál a my ho jen skrytě pozorovali z kapradí. Obsadili jsme si každý jednu vyvýšeninu v husté trávě. Ležel jsem asi deset kroků od svého společníka.

Správce netrpělivě postával a čekal. Jeho ochranka byla složená z pěti vojáků a jednoho čaroděje, který stál po jeho levici.

Šest členů. Zvědové jsou přesní.

Zespoda své kuše jsem vyklopil malý hřeb a zaryl jej do země. Natáhl jsem svou zbraň.

Ani nevrzla.

Ostatně jako vždy.

Další oběť. Správce nemá šanci, ani tu nejmenší. Levou rukou jsem uchopil šipku a vložil ji do drážky. Se smrtící přesností jsem namířil na čarodějovo srdce.

Mám jeho život v rukou. Zabít toho správného člověka je občas nutné. Proto jsme tady a proto vykonáváme své umění.

Dal jsem Davilanovi znamení, že jsem připraven. Poté se můj zrak zabodl do čaroděje a můj prst se vznášel nad spouští.

Davilan zamířil na správce. Bude střílet první, já musím hned po něm.

Byl krásný den a v lese nad mýtinou se skláněly listy, stíny stromů tvořily na zemi zajímavé obrazce, vzduch voněl po pryskyřici a okolo se zelenala vysoká tráva.

Ta tráva ukryvala dva střelce.

Nás, dva schopné jorinské střelce, o kterých nikdo nemá ani tušení. Slunce mi zářilo na tvář jasným a teplým světlem.

Možná až moc jasným.

Na světě jsou často lidé, kteří mají ostřejší zrak než jiní. Nedává jim to velkou společenskou výhodu, ale umožňuje jim lepší výkony v povolání. Stávají se z nich stavitelé, zedníci, tesaři a truhláři jako z ostatních lidí. Takoví lidé jsou všude.

Jistě, i v armádě.

Náhle jeden z pěšáků pevněji sevřel svůj meč a vytřeštil oči směrem k místu, kde tráva ukryvala mého spolubojovníka. Drobné škusnutí vojákovy těla cinklo zbrojí.

Čaroděj reagoval velmi rychle. Jen těkl očima.

V okamžiku se otočil a máchl rukou.

Z dlaně mu vyšlehly plameny jasného ohně a jejich žár v mžiku spálil kus lesa. Koutkem oka jsem spatřil svého učitele, zbroceného potem a s popálenou kůží.

Zatímco však žár směřoval k okraji mýtiny, Davilanova šipka neomylně letěla k jejímu středu. Zasáhla správce do hrudi a ten se svalil na zem. Sice mě čarodějova rychlost zaskočila, ale i do jeho hrudníku se vzápětí ponořila střela. Mrštne jsem se zvedl a započal svůj úprk. Davilan se sice také zvedl, ale popáleniny mu zabránily v rychlém běhu.

Správceva garda se vyřítla směrem k nám. Přesto můj učitel uběhl už slušný kus cesty. Viděl, jak se s kuší otáčím a chystám se k jejímu nabití.

„Běž!“ zakřičel a tasil meč.

Poslechl jsem ho, byl jsem zvyklý ho poslouchat. Nikdy jsem neměl potřebu hrát si na hrdinu. Jsem zabiják.

Utíkal jsem, co mi síly stačily. Byl bych jistě rychlejší než vojáci, kdybych neměl tu smůlu a okolo právě nešla hlídka.

Zastavil jsem.

Srdce se mi sevřelo.

Mají mě v kleštích. Hlídka zaslechla hluk boje.

Nemeškal jsem a vyšvihl se na hustě zelenou olši. Snad mě její listí skryje před zraky nepřítele. Ještě jsem viděl, jak Davilan padá k zemi a skrápí ji svou krví.

Smrt mečem.

Byl jsem bez sebe vzteky, ale nemohl jsem nic dělat. Byl obětí, běžnou ztrátou v akci. Takový je život v boji.

Splnili jsme úkol, to je hlavní.

Správce leží bez života na zemi i se svým čarodějem. Jeden ze střelců je ale mrtev a druhý jen doufá, že ho vojáci přestanou hledat dříve, než ho objeví.

Náš velitel však bude spokojen. Nepřítel má o stěžejní osobu méně a on pak vyhraje nadcházející bitvu.

Přijde další krev. Generál říká, že ta krev osvobozuje kraje.

Nevím, možná má pravdu, ale lidu to na blahobytu zas tolik nepřidá. To záleží na tom či onom kraji. Tyranští vládci jsou svrženi stejně jako ti lepší, kteří se o život svého lidu zajímají.

Ale mně je to vlastně jedno.

Tato bitva bude nejspíš poslední. Když vyhraje, dostaneme se až k hranicím se zeměmi plnými barbarů, na nichž vybudujeme silnou obranu a ukončíme tak tohle tažení. Prý.

Já si nemyslím, že má v tomhle generál pravdu. Bitev bude ještě dost, tohle je velké území. Jenže to je jeho věc.

Pod stromem dupaly kroky stráže a hlídky, avšak o mou osobu ani pohledem nezavadili. Po chvíli se mi podařilo skrze listí zjistit, že mi cestu neodřízla hlídka, ale stráž onoho velitele armády nepřátel, se kterým se měl správce setkat.

Jejich značky na ramenou hovořily jasně.

Takže přepad ze zálohy zřejmě nevyšel. Naši chlapci teď někde leží tváří k zemi. Přece jenom měli raději poslat střelce.

„Přepad jsme vypekli, teď ještě najít toho druhého Jorince. Díky příteli, ukážu ti svou štědrost a vděk.“ ozval se hlas, který prořízl rytmický dupot hledající stráže.

Patřil právě nepřátelskému veliteli. Viděl jsem, jak se opřel o můj strom. Přímo pode mnou, mohl by se jen mrknout trochu vzhůru a spatřit mne.

Tenhle drobný šok však nebyl tím nejhorším, co mě měl v nejbližší době potkat. Více na mne zapůsobila osoba, které byla adresována jeho věta.

Breledin Gran. Jeden z našich zvědů, vycvičených k mistrovství ve lsti. Je jedním z těch novějších, ale schopnostmi dosahuje i k těm zkušenějším. A můj velice dobrý kamarád, který mi byl vždycky velmi blízký. Myslel jsem si, že jsme dobří přátelé, neboť jsme měli hodně společného. I on byl vždy mlčenlivý a zamyšlený, společnost kolem sebe příliš nesnesl a než aby propíjel v krčmě žold, raději zdokonaloval své schopnosti.

Často jsem se cvičil s ním, mnoho jsem se od něj naučil a on ode mne též.

Tehdy jsem nevěděl, co je jeho podstatnou odlišností ode mne.

Já jsem vždy, za každých okolností, za každé horké chvílky, celým svým srdcem věrný a loajální. Jsem k tomu cvičen a i má povaha je taková.

Jsem střelec z Jorinu.

On ale není. Lstivý zvěd, tak by se mohl popsat. Nic víc, nic míň. Můj nyní již bývalý přítel Breledin stál pode mnou a usmíval se na nepřítele.

Bublala ve mně snad všechna zloba, kterou jsem kdy měl, ruce měly chuť zamířit opět nabitou kuší. Otázkou však zůstalo, do koho by se zabodla má šipka.

Ovšem já nepatřím k těm, co se neumějí ovládat. Raději jsem čekal co bude dál a dopřipravil se na vzniklou situaci. Pokud mne stráž objeví, budu moci ihned střílet. Mezitím pokračoval rozhovor pod mým přechodným útočištěm.

„S tím jsem počítal, můj pane.“ zaslechl jsem Breledinův hluboký hlas. Ano, ten samý hlas, se kterým jsem se smál, radil se a žil.

„S čím?“ řekl velitel melodicky.

„Mám na mysli vaši štědrost.“

„Ach tak. Připravenost je vždy dobrá. Nuže Grane, pomohl jste mi. Upozornil jste mne na přepad, který by znamenal mou jistou smrt. Správce jsme sice nezachránili, ale to není

způsobeno vaší chybou. Řekl jste mi všechny informace, co jste věděl a o kterých bych nikdy nemohl prohlásit, že by jich bylo málo. Ani nebyly neúčinné. Kvůli mně jste dokonce dezertoval z Jeth-Rovské armády, i když nepochybuji, že to nebylo kvůli mé osobě, nýbrž kvůli penězům, kterými oplývám. A nyní, když mi již k ničemu nejste, přišel čas odměnit vás. Dobře, že jste na to připraven.“

S těmi slovy vykoukla z Breledinova břicha špička čepele, patřící osobnímu strážci. Probodl ho jako krysou.

Zrádce. No jo, to je zajímavé slovo.

Z-r-á-d-c-e.

Jen kvůli těm třpytivým kolečkům válejícím se dole v trávě. Vysypaly se mu z měšce a teď ležely vedle jeho mrtvoly. Hrdý vládce se pro ně nesklonil, co je mu přece po pár zlatých. Raději si nacpal dýmku a chystal se k jejímu zapálení.

Byl viditelně dost bohatý. V mosazné krabičce pod honosnými šaty totiž nosil sirné tyčinky – předměty, jejichž výroba vyžaduje zvláštní umění a špatně dostupné suroviny.

„Nikde jsme ho nenašli, pane Wizlwone. Kdyby tu někde byl, věděli bychom o něm.“ oznámil mu jeden z jeho mužů. Ani on se v přítomnosti Wizlwona neodvážil ohnout se pro peníze. Ležely jen tak na zemi, vedle těla mého bývalého kamaráda.

Wizlwon znechuceně odhodil tyčinku na zem, aniž by ji použil, a schoval dýmku. Pousmál jsem se nad tou ironií. Člověk, jehož únik mu takhle zkazil náladu, sedí na větvi necelých pět žerdí nad ním.

Já. Jorinský střelec, který teď půjde do tábora a oznámí veliteli několik špatných zpráv.

„Dobrá, vrátíme se a pak začne boj, máme výhodu lehkého překvapení. Zřejmě se mnou nepočítají, ale Jeth-Rovci jsou vždy připravení.“ pravil Wizlwon a společně se svými vojáky odešel.

Měl jsem štěstí, že za celou dobu nikoho pod stromem nenapadlo podívat se nad sebe. Obětoval jsem chvíli času a počkal, až hlasy strážných pohltní les. Pak jsem s opatrností a jistou nohou slezl ze stromu.

Rozhlédl jsem se.

Uklidněn, ale stále ostražitý jsem otočil Breledina na záda. Prohledal jsem jeho věci, na onom světě potřebovat nebude. Několik zlaťáků, dýka, paklíče, kus chleba, prázdná lahvička a malá jednoruční kuše. Z okolí jsem ještě sebral sirnou tyčinku a vysypané zlaťáky. Už jsem se otáčel a chtěl jít pryč, ale zarazil jsem se.

Pohlédl jsem do jeho tváře.

Bledá, mrtvá. Avšak její výraz byl překvapený, rty pootevřené, oči vytřeštěné. Opět jsem v něm viděl svého kamaráda z armády. Sklonil jsem se k němu a sundal z jeho krku bílý šátek, který už stačil nasáknout slušné množství krve.

Zarazil jsem se. Ten šátek jsem znal.

Vyprávěl mi o něm.

„Tenhle šátek mi darovala moje holka. Ty vlastně víš, která. Tam v horách, na severu. Deliona. Hezký jméno, co? Nekoukej na mě takhle Regi, radši si uvědom, že ty jsi mi natolik blízký, abych ti to řekl. Kamaráde, ta má oči jak dvě hluboký studně, člověk se v nich hned utopí. Vlasy jako kouzelné hedvábí, ale ani to se jim nevyrovná. A ta dušička, Regi, to je něco. V životě jsem si s nikým tak nerozuměl.“

Pamatoval jsem si to, jakoby to bylo dnes.

Přepadl mne smutek. Možná mi zvlhly oči, ale to byla jen chvilková slabost.

Šelest v křoví mě vrátil do skutečného světa.

Škulbl jsem sebou.

Jen zajíc.

Pořád jsem se vracel k té vzpomínce na Breledina. Oné noci, kdy mi vyprávěl o své vyvolené, jsem se o něm dověděl něco nového. A to že Breledin je nezvyklý romantik. Rozpřáhal rukama, oči se mu leskly a jeho hlas se jemně chvěl.

„Ne,“ říkal mi, „to mě naučil jeden dávný přítel mého otce, když jsem byl ještě dítě. Má výbornou ženu a on je tím romantikem, o kterém mluvíš. Od té doby, od otcovy smrti a počátku mé kariéry, jsem ho patnáct let neviděl. Ale naposled se měl jako král. Malý dům poblíž lesa, kde zurčí potok a běhají malé děti. Je to v nějaký větší vesnici v Haridu, jakoby odtržené od zbytku světa. Do lesa se chodí lovit zvěř, na záhon přestovat zelenina. Jednoho dne se tam také usadím.“

Vzpomínal jsem na dobu, kdy ještě byl mým přítelem. Napadlo mě, že snad mohl být donucený zradit, ale tuhle myšlenku jsem zapudil.

Ale prostě se mi nechtělo věřit, že by nás Breledin zradil jen z obyčejné touhy po bohatství. Složil jsem šátek do jedné z kapes své zbroje.

Znovu jsem se vytrhl ze zamyšlení a tentokrát jsem do něj už zpětně neupadl.

Sklonil jsem se nad Davilanem. Popřál jsem jeho duši několik vteřin ticha a několik vzpomínek. Zatlačil jsem oči jeho mrtvole a zadíval se na jeho Přívěšek Jorinců.

Vtiskl jsem mu ho do ruky a sevřel ho jeho prsty. Duchové Jorinu budou provázet jeho duši a mnoho hrdinů pozná, jakým za života byl.

Možná ho i přijmou mezi sebe. Potom jsem znehodnotil jeho kuši a položil ji vedle něj. Nikdo ji už nepoužije.

Pak jsem mu odepnul plášť. Byl sice cestovní, ale vždycky ho nosil i do akce. Jeho tmavá, skoro až černá zeleň ho slušně ukrývala, navíc měl dobrý střih, takže nepřekážel žádné činnosti. Byl dost dlouhý, aby člověka zakryl, ale zároveň dost krátký, aby se nepletl do činnosti nohou. Kapuce se hodila v dešti i na skrytí identity.

Navlékl jsem si ho. Davilanovi už zima nebude.

V jeho malém vaku na zádech jsem našel sadu tětív do kuše, ty by se mohly moc hodit. Navíc jsem zjistil, že u sebe tahal ještě křesadlo s troudem, univerzální kartáček na čištění kuše, brousek, mazadlo a několik náhradních dílů ke kuši. Vzal jsem i provázky, řemínky, kousíčky drátu a ostatní drobnosti. Měl toho vždycky plné kapsy.

Takový byl puntičkář. Ještě jsem si vzal šipky z jeho pouzdra na šipky. Jorinci mu říkají kšanda a nosí se po paži na boku.

Davilan měl vždycky dost šipek. Spousta obyčejných, kvalitních a dokonce i tupých, na které nerad vzpomínám, neboť tenhle typ šipek si při mém výcviku nabil do lehké tětivy a trestal mne jimi. Dokázaly člověku i zlomit nohu, ale se slabou tětivou dělaly jen v modřiny. Modřiny, které mi vydržely celé týdny. Našel jsem u něj dokonce i sadu neobvyklých šipek – zápalné, jedové, průrazné, jehlové, signální, křečovky a ještě pár dalších. Přeskládal jsem si všechny do svého pouzdra, sotva se tam vešly.

Koukl jsem ještě na kšandu mého učitele a zarazil se. Byla lehce vyboulená, jako by se v ní skrývala ještě jedna šipka. Přišlo mi to divné, všechny kapsy jsem přeci vyprázdnil...

Ale Davilan by přece...

Ne, to ne, nebo že by...

Sáhl jsem do kapsy zajištěné z vnitřní strany pouzdra malým mosazným knoflíkem. Lehce cvakl, když jsem ho otevřel.

Jemně se mi klepaly ruce, ale i přesto jsem ji nahmátl a vytáhl na světlo.

Byla to ona.

Nevěděl jsem, že ji Davilan má.

Temně zářila v matném světle. Samotné její odlesky působily hrozivě.

Byla chladná. Velmi chladná. Nikdy jsem takovou ještě neviděl, ale mezi střelci o nich kolovaly mnohé pověsti, které jsem rád slýchal jako mladík v kruhu okolo ohně. Říkalo se, že vyšší šarže a mnozí veteráni vědí cosi o pravdivosti pověstí.

Mnoho Jorinců bylo skálopevně přesvědčeno, že je veteráni mohou za poplatek fasovat jednou za desetiletí.

Dělalo se to ale tak zřídka, že to většina lidí považovala za povídačku. Navíc jistě bylo obtížné najít někoho, kdo je umí vyrobit. Ani v Jorinu se neužívaly valně, takže byla existence těchto šipek zahalena mlhou.

Já byl kdysi jedním z mála mladších, kterým veterán tuhle mlhu rozfoukal a potvrdil pravdivost mýtů. Dokonce jsem věděl, že pouzdra veteránů mají vzadu kapsu, do které tato šipka patří a ve které je sotva znát, že tam je, i když jsou vyndané všechny ostatní šipky.

Nikdy jsem si to neověřoval, ale jednou mě přemohla zvědavost a do kapsičky se podíval. Přesto jsem nevěděl, jak šipka vypadá, neboť kapsa byla prázdná. V tu dobu ji tedy Davilan ještě neměl. Nebylo to tak dlouho. Přibližně...dvě léta. Teď už jsem také veterán, jelikož můj výcvik skončil před několika měsíci.

Avšak nyní jsem ji držel v ruce. Na šipku vážila dost.

Je to zvláštní.

Je to síla, je to moc, je to...umění.

Hrot nebyl vidět.

Letky byly výborně vyladěné. Vpředu šipky lebka z chladného, černého kovu.

Leskl se méně než ostatní kovy, téměř neznatelně. Na temeni měla lebka cosi, co vypadalo jako čapka a mezi zuby svírala kuličku. Obojí mosazné.

Čapka se dala určitým pohybem sundat a pokud člověk vyndal kuličku z čelistí, mohl ústa zavřít. Z místa, kde byla čepička, pak vyjela nepříliš velká špice.

Nebyla obyčejným hrotem. Stačí, aby se dostala jen malinký kousek pod kůži. Když se tak stane, vypustí se z ní jed stejně tajemný, jako strašlivý.

Jenže není to jed jako ostatní, samotný hrot není ničím napuštěn. Ten hrot samotný je jed. Zvláštní hmota připomínající litinu, nebo pevně seškvážené saze, která reaguje s krví, zasyčí a začne se rozpouštět. Tak se její část dostane do těla.

Jak to dělá, to snad ví jen její tvůrci, ale pozdější fáze mi je známa. Oběť nezemře ihned po zásahu, ale, jak popisují jorinští básníci: „Tři dny, tři noci trpí zasažený, však již by bylo lepší být mrtvý, zatracený. Návratu již není, ale ani ukrácení.“

Napsal to Elidon Fino, zvaný Skvost, největší z žijících básnických legend Jorinu. Jedna z věcí, kterou nikdy nepochopím. Jeho verše mi zní jako kdyby je skládala dementní stařena.

Ale měl asi pravdu. Bolesti oběti jsou prý jako nekonečné, ale šipka, nazývaná Starým jazykem *S'horeda trode*, neboli *Strašná pomsta*, nemá svůj název nadarmo. Nejen, že způsobí tuto bolest, navíc ještě posílí jednu věc, říkají jí „pud sebezáchovy“, což znamená, že má zasažený nepřekonatelný problém. Navzdory šíleným křechům se bude bránit jakémukoli pokusu sáhnout si na život. Dokonce se v tom i horečně snaží zabránit někomu jinému. Při téhle snaze se ani na chvíli nezbaví snad všech bolestí světa, po celé tři dny, po kterých je jeho duše vyrvána z těla, místo aby jej klidně opustila. A na to stačí jen trocha uvolněného prášku v krvi.

Tahle šipka se však nestřílí jen tak někam. Už při výrobě mají určený cíl.

Takže i na téhle musí být jméno...

Mé ruce otočily *Strašnou pomstu*. Tam vyryto v kovu jediné, osamělé jméno: GROASH z RELIDIA.

Groash, Groash...

Redilius! Ovšem, tahle slova, slyšel jsem je, samozřejmě, ale kde?

Ha, už to mám snad...

Stan...

Davilan...

„Ale ano, jdu taky. Už jsem připraven. Nemůžu se dočkat, až mu ji pošlu! Zítřka, hned po akci, půjdem na sever...“

Davilan! Ale s kým to u všech tětív mluvil? Možná jsem se měl včera zastavit a poslouchat u stanu, ale zrovna jsem něco vyřizoval. Davilan každopádně chtěl odejít.

Pohlédl jsem na jeho zkrvavené tělo.

Ležel nehnutě. Včera nevěděl, že se své střelby na Groashe nedožije.

Střela. *S'horeda trode*.

Davilan ho chtěl dostat a už se mu to nepodařilo. A teď tu šipku držím já a jestli si chci zachovat svou čest, dokončím úkol, který si můj mistr zadal.

Já, Regil z Kloninu, přísahám, že zabiju toho grázla touhle šipkou, ať to stojí, co to stojí! Na severu, v Relidii! Svou výstroj už mám splacenou, jen řeknu generálu Braceovi. Rád mě pustí, on tyhle věci vždycky chápe.

Ještě bych rád zjistil, proč ta šipka existuje. Myslím, že se to dozvím.

Ale teď dost, už jsem ztratil dost času. Pohlédl jsem na dvě těla mých spolubojovníků. Takhle je tu nemůžu nechat, ale na pohřbívání mám moc málo času. Jen krátký pohled po lese mi vyřešil tenhle problém. Po vyvráceném smrku zbyla jáma, ale kmen už nějaký dřevorubec odvezl. Hodil jsem tedy oba mrtvé dolů a popřál jim chvíli ticha. Pak jsem začal spěchat pryč.

Běžel jsem k našemu ležení. Neohlížel jsem se, pozbyl jsem opatrnosti.

Věděl jsem, že teď jde o čas.

Bitva už určitě dávno začala a pravděpodobně nepotrvá celý den. Ovšem od lesa uvidím dobře na obě bojující strany a budu moci dobře odstřelovat nepřátelské důstojníky.

Cítil jsem, že se bude dít něco zvláštního.

Něco nepřítelů snadného.

Po chvíli se mi podařilo doběhnout k okraji lesa. Vynořil jsem se do světla, ale netušil jsem, jaký obraz se mi naskytne když zamřourám.

Bylo jich moc.

Příliš velká síla stála proti nám. Pět na jednoho, možná víc.

Chytil jsem se dlaní za hlavu.

Zvědové očividně selhali. Úplně.

Jen doufám, že alespoň v tomhle nemá prsty také Breledin. To, co jsem pozoroval, nebylo nic jiného než jasně prohraný střet. Na bitevním poli se povalovalo mnoho těl s barvami červené. Barva Jeth-Rovských vojáků.

Barva těch našich.

I oranžová barva nepřátel se mísila s jejich těly. I jich padlo mnoho. Ale naši viditelně podlehlí přesile.

Nemohl jsem se podívat na jediné místo, abych nespátřil množství mrtvých a raněných, kteří jen s několika pomalými pohyby odcházeli se světa.

Krev se již vsakovala do země, okolo se šikovali mrchožrouti.

Obě strany byly značně oslabené. Jen pouhý zlomek původního počtu Jeth-Rovců stál na nohou.

Jen zbytky oddílů vrasetů ustupovaly.

Také několik desítek draxů, před nimi lukostřelci a střelci z kuší. Mezi jejich hlavami projížděli i jezdci. Po chvíli jsem zahlédl generála, jak udílí rozkazy k ústupu.

Zařval na kohortu dračích příleb.

Tito elitní vojáci okamžitě uposlechli a otočili se vstříc nepřítelům, co je pronásledovali. Napřáhli svá dlouhá kopí proti jejich koním a tak spečetili jejich osud.

Jorince jsem žádného nespátřil. Buď jsou mrtví, nebo pozorují vše z úkrytu. Stejně jako já vědí, že nemohou nic dělat.

Určitě to přežili. Alespoň doufám.

Když vojáci odklopýtali dál, odkryl se skutečný rozsah bitvy. Mrtvá těla byla rozeseta po celé louce. Tisíce těl ležely na zemi, nebyl slyšet ani nářek raněných.

Nikdo již raněn nebyl. Každý, kdo neměl dost sil, tady nakonec zemřel. Na vysílení, na zoufalství nebo pod kopyty pronásledujících jezdců.

Strašlivé.

Nepřátelská jízda se již neodvažovala vyjet a raději se stáhla.

Věděl jsem, že to ještě není konec.

Armáda Wizlwasu se seskupí, rychle doplní několik oddílů a pak bude pronásledovat invazivní armádu.

Armádu, k níž patřím. Těžký život dobyvatele.

V tu chvíli mi blesklo hlavou, že nepřátelé vědí o jorinských střelcích. Wizlwon o nás mluvil a vypadal jistě.

Bude vědět, že ho můžeme ohrozit.

Bude vědět o našich schopnostech a půjde po nás.

Můžeme se odpojit a číhat. A i to dobře ví.

To znamená hodně hlídek ve městech, na cestách. Všude.

Porovnal jsem si zbroj a pohlédl na nebe.

Má služba je nejspíš u konce. Ale stále jsem ještě zavázán tradicí.

Takže půjdu a splním cíl mého učitele.

Šel jsem několik dní.

Dál a dál, na sever, lehce k východu, kam mě nohy nesly.

Všechny myšlenky se mi míchaly v hlavě, myslel jsem na Breledina, na Jeth-Rov, na Davilana a na cíl mé cesty – Relidius.

Šel jsem po cestě lesem, své kroky nevnímám. Snažil jsem se rozpomenout, které město je odsud nejbližší. Název není tak důležitý.

Každá cesta však někam vede a stopy kol povozů značí větší pohyb.

Moment, vlastně ano. Obořivec, to je to jméno.

Tu jsem se probudil ze svého uvažování.

Ke stezkám, po kterých jezdí obchodníci, neodmyslitelně patří i zloději, lapkové a loupežníci.

Proto jsem sešel z cesty.

To mi umožní se jim jakž takž vyhnout. Avšak již za chvíli jsem uslyšel od cesty slabý křik. Patřil nejspíš nějakému kupci. Chvíli mi to bylo jedno, ale zvědavost mě ponoukla, abych toho byl svědkem.

Ten úsek cesty byl ideální k přepadu. Vedl kotlinou, vymletou od vody, takže cokoli za okrajem cesty bylo skryto zraku cestovatelů.

Naskytl se mi zajímavý pohled. Bandité přepadli skupinku venkovanů, kteří nejspíš hledali lepší život ve městě.

Nic neměli, jen vozka by mohl být o něco majetnější. Právě jeho nyní donutili slézt.

„Říkám, že mám jen těch pár stříbrňáků, teď mi dejte pokoj!“ vyhrkl a nervózně se snažil odejít.

„Hehehe, dobře! Věčný pokoj ti přeju!“ odpověděl posměšně jeden z lapků.

Vzápětí ho začal zbavovat života tím nejbolestivějším způsobem, který znal.

Neozbrojeného civilistu, neschopného se bránit. V tom není žádné umění.

Ostatní se ale chystali vrhnout na ubožáky, kteří nevlastnili nic než sami sebe. Jejich velitel je zadržel a zvolal cosi o zábavnějších způsobech.

„Kdo z vás vyhraje a zbyde sám, dostane všechny tydle prachy a my ho propustíme.“ konstatoval.

Za ďábelského smíchu a křenění vytvořili ostatní kruh, jen někteří hlídali zbytek vězňů. Bylo mi jasné, co měl na mysli.

Zápas na život a na smrt mezi zajatci.

Oni to možná netušili. Ty peníze jim samozřejmě nedají, a život možná také ne.

Jenže já jsem nebyl schopen tomu přihlížet.

Jednou jsem tady.

V rukou třímám zbraň, se kterou umím zacházet tak, že bych tomu dokázal učinit přítrž.

V tu chvíli jsem nenašel jiný důvod, než své vlastní svědomí.

Asi moc přemítám. Zkrátka jsem si rychle vyhledal dobré místo a zalehl.

„Máme vás zabít oba, nebo nás aspoň pobavíte?“ křičeli bandité.

„No tak do toho!“

„Che, do něj, per ho!“ zařval vůdce.

Ani v nemějším netušil, že jeho život skončí dříve, než životy zajatců.

Zadržel jsem dech.

Jen pár mužů sledovalo svého vůdce.
Z jeho hrudníku nečekaně vytryskla krev.
Rána byla tak zblízka, že síla kuše prohnala šipku lupičem naskrz.
Jeho tělo se otočilo kolem své osy a svezlo se jako kus hadru k zemi.
Ostatní členové tlupy zkoprněli. Chvilí by se ticho dalo krájet. Pak pozvedli zbraně a bojovně zařvali.

Jenže nikdo nevěděl, odkud střela přišla.
Naštěstí pro mě na šipce ležela čerstvá mrtvola, takže nebylo možné určit směr.
Rozběhli se tedy každý jinam.

Kolem mě vzápětí proběhli hned dva. Skryl jsem se ale dobře. Unikl jsem jejich zrakům.
Zajatci se nebili, opět je hlídali lapkové.

Jen dva.
V křiku jejich spolubojovníků zanikl výkřik jednoho z dvojice.
Druhý si právě prohlížel nějaký pergamen, co sebral vozkovi.
Náhle zjistil, že hlídá sám. Tentokrát však nejspíš koutkem oka spatřil dráhu střely a rozběhl se ke mně.

Svou sekeru pevně svíral napřaženou. Snad zahlédl mou kuši, běžel přímo na mě.
Možná si myslel, že střelce je zblízka snadné zneškodnit. Ovšem neslyšel v hluku vytasení meče.

Mého meče.

Už zpomaloval a chystal se k úderu.

Byl však překvapen, když proti němu rychle vyskočil střelec s mečem v ruce.

Byl možná ještě překvapenější, když jsem ho probodl dříve, než stačil udeřit.

Druhou ruku jsem zarazil topůrko jeho zbraně.

Vzal jsem si od něj onen pergamen. Času ale není dost.

„Utečte, honem!“ sykl jsem na adresu nešťastníků.

Poslechli.

Já běžel chvíli s nimi, ale pak jsme se roztrousili. Křik tlupy byl již slabý.

Stejně raději putuji sám. Ani nevím, co mě to popadlo.

Přemýšlel jsem o tom, dokud jsem nespátřil kamenné věžičky Obořivce. To však bylo až o den později.

Na zemi ve vlhku se spalo špatně, ale teď jsem si trochu oddechl, když jsem viděl teplá světla z města.

Před chvílí na mě káplo a na pouhou přeháňku to nevypadalo.

Zajdu si do krčmy, tam si nejlépe odpočinu, budu potřebovat nějaké zásoby, oblečení, jídlo a podobně. Pochybných existencí je tam dost na to, aby se nikdo neodvážil mě tam hledat.

Hospoda ležela na kraji města. Prošel jsem nenápadně branou, která lemovala cestu, ačkoli město hradby nemělo, jen pár strážních věží na okraji.

Ovšem, ještě nás nehledají.

Byl jsem si ale jistý, že nejdéle za pár dní začnou. Wizlwon není hlupák a sílu Jorinců už měl tu čest spatřit. Než jsem prošel branou, z nebe již padaly provazce vody.

Moje silueta se však vzápětí objevila ve dveřích hostince.

Zaklepal jsem pláštěm, aby se kapky na něm skutálely dolů. Okolo bylo živo, jako v každé hospodě. Pár trpaslíků tu hrálo nějaké karty, několik mužů zápasilo v páce, opilci vyřvávali jakési písně.

Ovšem i několik zvláštnějších osob mě zaujalo. Odhadoval jsem jejich osobnost. Jen tak, pro zábavu.

Viděl jsem mohutného a svalnatého muže, jak se pere se skupinou vyvrhelů, ale daleko více mě udivovala celkem zvláštní postavička, která pobíhala okolo a neustále křičela, ať toho nechají.

Žena v hospodě.

Vypadala zajímavě. Temně modré šaty z jednoho kusu látky, po krajích něco jako zlaté proužky. Prosté, ale nikoli chudé.

Postava byla také – zvláštní, všechno jakoby zaujímal místo přesně mezi dvěma pomyslnými póly – moc a málo. Dlouhé havraní vlasy končily kousek pod rameny. Její tvář vypadala nevinně, v očích moc zkušenosti nepřebývalo.

Tahle v hospodě mockrát nebyla. Snad byla ženou některého z přítomných, ovšem ani jediný z nich tomu nenasvědčoval.

Nedala si pokoj a stále se snažila zabránit jakémukoli konfliktu. Během několika chvil oběhla trpaslíky, zápasníky v páce a komusi říkala něco o opilství.

Podivné.

Po chvíli jsem od ní odtrhl zrak a mé oči mohly dál zkoumat místnost.

Uviděl jsem staršího muže, jak sedí na stoličce před výčepem. Zvláštní člověk, už od pohledu. Vlasy měl šedivé, ale ještě zdaleka ne bílé.

I jeho ustrojení o něm vypovídalo.

Byl to voják, jenže žádný z takových, co pocházeli odsud z okolí. Jeho výstroj spíš napovídala cosi o krajích na sever od hor.

Zřejmě vysloužil.

Výhled na něj částečně zakrýval jeho velký obdélníkový štít ze dřeva a kůže, vypadal dost poznamenaně.

Rýhy, odřená místa, zářezy.

Avšak zajímalo mě, proč má na rozích připevněna krátká držadla.

O štít bylo opřeno kopí, jen o něco kratší, než je výška muže.

I na něm jsem si všiml několika tenkých zářezů. Na mužův meč jsem neviděl, ale pravděpodobně ho nosil. Sám nesl zbroj z kovových šupin, místy vyspravovanou, sem tam nějaký plát oceli.

Hranice mezi těžkým a lehkým vyzbrojením. Přes to všechno měl ještě přehozené kožené lanko, na němž se houpalo několik vaků a váčků.

Ovšem poté jsem opět pohlédl na jeho hlavu.

Ten výraz v očích, vrásky a jizvy, delší šedivé vlasy. Najednou jsem viděl člověka, který už jistě něco zažil.

Štěstí a mnoho utrpení, moudrost a beznaděj, to všechno se v jeho obličejí míchalo.

Vyvolával ve mně takový podivný pocit, působil jako mudrc a zároveň jako tvrdý válečník. Jeho vědomí se topilo v zamyšlení, nebo snad ve vzpomínkách a snech, jak je vidět.

Najednou se z toho probрал a pohlédl mi přímo do očí.

Zvláštní oči, velmi zvláštní. Uhnul jsem pohledem a uvědomil si, že bude třeba nějaká večere a postel. I onoho staršího muže to asi napadlo, takže dopil korbek, hodil na stůl dvě mince a se svými zbraněmi odešel.

Chystal jsem se vstát, jenže v tu chvíli jsem ucítil lehounké zatahání dole u svého opasku.

Má ruka se vymrštila.

Mohl jsem tak zjistit, že chytila jinou ruku.

Patřila nepřilíš vzrostlému chlapci, mohlo mu být sotva patnáct let.

Vypadal, jako když mu ještě teče mléko po bradě, jenže tenhle chlapec držel v druhé ruce dýku, kterou chtěl odříznout můj neveliký měšec s penězi. Jeho umouněnou tvář jsem viděl kousek od mé.

Vlasy světlé a velice krátké. Oblečením vyhlížel jako obyčejný městský synek.

Jenže já nejsem naivní a věděl jsem, že ta dýka není jeho jediná zbraň.

Chlapcovy oči dostaly jakýsi udivený výraz.

Když jsem ho totiž chytil a zakroutil mu zápěstí, sklouzl mi z ramene Davilanův plášť.

Spatřil moji kuši.

Chtěl ucuknout rukou, odtrhnout se.

Snad věděl, komu se dívá po měšci.

Jednu jsem mu vrazil.

Přímo do ruky, držící čepel. Dýka mu upadla, jenže on nebyl včerejší. Kopl ji pod stůl a dal se do usedavého pláče.

Já jsem ho ale nepustil. Téměř všichni střízliví návštěvníci krčmy se dívali mým směrem. Nemusím být věstec, abych tušil, co si myslí. Cizinec týrá ubohého chlapce. Ovšem já ho ani tak nepustil. Krčma ztichla, dá-li se něco takového říci.

Přestával plakat a nejspíš se mezi vzlyky zamýšlel. Možná měl v hospodě nepřátele, nebo jiný důvod opustit místnost. V jeho volné ruce se objevil maličký nožík.

Nenápadný, velký jako dlaň. A velmi ostrý. Rychlým pohybem mě řízl a současně se vytrhl z mého sevření.

Sykl jsem bolestí.

Jenomže ten kluk nečekal, že mě tenhle scénář událostí už také napadl. Otočil se a chtěl utéct. Dostal pořádnou ránu do zad a následně jsem mu pákou podrazil nohy.

Spadl na zem.

Klekl jsem na jeho záda a znehybnil ho.

Chystal jsem se ho poučit.

Ručně.

„Neměl byste ho bít, je to jen kluk.“ ozval se měkký ženský hlas za mými zády. Otočil jsem hlavu, abych zjistil, že se na mě dívají oči dívky. Té dívky v modrých šatech.

„Ten kluk, jak říkáte, se právě pokusil ukrást můj měšec. A ještě mi pořezal ruku.“ ukázal jsem jí zkrvavené zápěstí a uvědomil si, že chlapec ještě pořád má ten nůž někde u sebe.

„Možná byste se měl pokusit ho napravit, poučit nebo tak. Je to mnohem lidštější.“

„Neřekl bych. Takhle to taky pochopí. Krást slušným lidem peníze se prostě nemá a tenhle grázlík slušným člověkem nikdy nebude.“

Proti tomu se však nečekaně ohradil: „Tak bacha šéfe! Já lohuju jen boháčům, co bezfocch vokrádaj jiný. Pak vojákům, kteří vydělávaj prachy krvákem a jinejm zlodějům.“

Vysypal to ze sebe, ale vypadal, jako když to myslí vážně.

Smrtelně vážně.

„Přiznal ses,“ provrtal jsem ho pohledem, „dobře děláš chlapče. Rozpáral bych ti břicho a tvoje vnitřnosti vystavil na zdech, ale tahle mladá naivní dáma se zasloužila o to, že tě jednoduše odvedu na strážnici.“

Nad mou narážkou se nijak nepozastavila. Jen kývla na znamení souhlasu a očividně chtěla jít s námi.

Popravdě řečeno, nechtělo se mi na tu strážnici jít, určitě by se ptali na jméno a podobně. Ale hlavně by mohli poznat jorinského střelce a to by nebylo dobré. Úřady by se dověděly o mé přítomnosti, nebo by mě možná strážní rovnou zabili. O Wizlwonovi se říkalo, že posly a myšlení má rychlé jako blesk. Nevím, proč jsme se ho ani nepokusili zabít střelou, místo abychom se pachtili s vojáky. To je takové nespolehlivé.

Musím nechat tu ženu, aby s tím frackem šla dovnitř. Tam už si s ním poradí. Já zmizím a budu to mít z krku.

Vyšli jsme ven na tmavou ulici. Déšť byl mírnější, ale přesto stále silný. Nedbala na to a rychle kráčela přede mnou.

Zvláštní, jak taková naivka může v tomhle světě obstát? Pozoroval jsem ji. Vedla mě, šla pár kroků přede mnou. Kluka táhla s sebou.

Vypadala našťvaně, asi jako matka, jejíž dítě provedlo cosi špatného. Vážně zajímavé, jakoby neměla o stavu téhle společnosti ani povědomí.

Všude číhá nebezpečí, lidé se okrádají navzájem, nadávají na to, ale ani neocení ty, co se to snaží změnit.

Za chvíli mi toho spratka předala do hlídání, aby mohla lépe studovat cestu. Byla stále klidná.

Sevřel jsem ho pevněji. Nevím, jak ona, ale já mu nevěřím ani jeho špinavý nos. Přesvědčil jsem ji, že bude lepší, když ho povedu já. Souhlasila. V tu chvíli jsem mu svázal ruce kusem provazu z Davilanovy pozůstalosti.

Jak jsme se dostávali hlouběji do města, okolí bylo čím dál zvláštnější. Pouliční lucerny jakoby vydávaly méně světla, než je obvyklé. To jen podtrhovalo okolní ponurost.

Obořivec se odlišoval od obyčejných měst nejen nepřítomností hradeb. Objevil jsem důvod téhle absence. Město nemělo obyčejné cesty a domy.

Cesty byly opatřeny množstvím nadjezdů, podchodů, tunelů a podobných věcí, takže vypadalo jako nějaké mraveniště. Ovšem teď už byla tma, tudíž se na ulici moc lidí nenacházelo. Všude mezi tím svítla okna domů. Nahoře i dole, mezi podchody v podobě malých domků, ale i věží tyčících se nad nejvyššími místy cesty.

Vše z kamene, nahoře kupa hvězd, to město mělo takovou podivnou atmosféru.

Ale všechno hezké může být i nebezpečné. Nicméně mi bylo jasné, proč město nepotřebuje hradby. Uliček tu je tolik, že se z nich dá dobře obkličovat a byly možné i jiné nečekané útoky.

Nadchodů a mostů bylo dost na to, aby z nich mohli střelci zasypávat nepřátele. Navíc bylo v ulicích dost jednoduché se ztratit a zároveň jejich úzkost nedovolovala pohyb většího množství lidí na jednom místě.

Směrem k centru města hustota téhle spleti nabývala, už nebylo poznat, kde je úroveň země. Boty po kostkách šlapaly, malé kamínky pod nimi křupaly.

Blížili jsme se ke strážnici. Už jsem se od ženy s klukem dost vzdálil.

V zamyšlení jsem nejspíš zpomalil.

Byla slušný kus přede mnou.

Vcházela do jednoho z tunelů.

Snad to tu trochu znala. Šla dost rychle, nejspíš byl cíl už blízko. Mně se ale ten tunel moc nelíbil.

Co když je ta ženská s tím klukem dohodnutá? Pokud ano, uměla dobře hrát neviňátko.

To by nebylo moc dobré.

Mohla by třeba...

Zavrhl jsem to. Tečka, konec. Tahle prostě nemohla být nekalým živlem. Stačí se na ni podívat.

Blížil jsem se ke vchodu tunelu.

Uvnitř byl chabě osvětlen blikajícími loučemi. Žena se zastavila na konci u jedné z nich, a přemýšlela, kudy dál – tunel končil tvarem T. Právě jsem kráčel kousek od ústí a zastavil se.

Podezření ve mně hlodala, instinkty konaly svou práci.

Nelíbí se mi to.

Prošli jsme cestou z hospody sem mnoha takovými tunely, stejnými a stejně obyčejnými, ale tenhle se mi nelíbil.

Mnohokrát jsem se přesvědčil, že je lepší svým tušením věřit a počítat s nimi, než později litovat.

Kuše mi v těchto malých prostorách k ničemu nebude.

Pomalu jsem ze svých zad tasil meč.

Dívka se najednou podívala doprava.

Lekla se.

Někoho spatřila, pak se prudce otočila. Chtěla utíkat. Pohlédla však do očí krutému a silnému chlapíkovi na druhé straně.

Vzápětí ji svalil na zem.

Vyjekla.

Sevřel jsem meč. Pozvedl jsem zrak.

Rázně jsem se odlepil od země a tiše se rozběhl ke vchodu.

Tohle se mi nelíbí. Ona potřebuje pomoc a já jsem jediný, kdo ji může poskytnout.

Rozpárám ho, tyhle chlápky nemám vůbec rád. Nezná můj meč. Později už ale nebude mít možnost nic nového poznat. Má čepel jím projede jako máslem, které kdysi vyráběla moje matka!

Sebevědomě jsem se řítil k ústí tunelu.

Mé kroky začínaly být slyšet a mou mysl pohltila touha po boji.

Proběhl jsem vchodem a náhle bojovnost uhasla. Najednou boj nebyl to hlavní.

Nestačil jsem ani pořádně zareagovat, abych se o zem moc nepotloukl.

Taková zbrklost! Tohle se k jorinskému střelci nehodí. Do hlavy se mi už drala tma.

Ta tma, co jsem viděl, než jsem ztratil vědomí.

Kapitola druhá

Všechny nesváry prýští z odlišnosti.

-Aladrian

„Palte!“ ozývaly se výkřiky kolem.

Zařinčely tětivy a zasvištěly šípy. Další salva, která ukončí život několika lidem, ač nepřátelům.

Měl jsem dobrý výhled z kopce. Té krve. Těch raněných, kterým není pomoci. Těch vroucích myslí, těch čepelí, těch jizev na tvářích, hrdinských myšlenek. Nikoho to ještě neomrzelo.

Válka.

Bitva, po ní další a pak zase, opět další a další mrtví, ranění a potoky krve.

A k čemu to? Mnozí z těch kluků a mužů dole ani neví, proč bojují.

Neví, proč zabíjí.

Nemají s tím nic co dočinění. Lid, proti kterému bojují, ani náznakem neznají, ale bojují proti němu.

Pozoroval jsem, jak dole na poli zhasínají životy mnohých. Lidé, co mohli za svůj život mnohé dokázat, mnoho vykonat, nebo si ho prostě užít a zařídít podle svého.

Život....

Povzdechl jsem.

Vzpomněl jsem si, proč jsem tady, oděn do vojenské výzbroje. Jako voják, osoba, s níž jsem nikdy předtím neměl nic společného.

Setřel jsem slzu, stékající z tváře. Nechci o tom mluvit a ani na to myslet.

A krom toho můj čas na přemýšlení už vypršel. Ty bylinky už začaly působit a teď se mu už mohu věnovat. Na mém štítu, provizorním operačním stole, ležel mladík, mohlo mu být tak dvacet. Vypadal zdravě.

Až na to rozseknuté břicho. Rána naštěstí nebyla moc hluboká, ale zanedbat to nešlo.

Mým jediným úkolem, na který jsem se nyní soustředil bylo jediné – vyrvat ho ze spárů smrti.

Pod působením mých bylin tvrdě usnul.

Opatrně jsem mu vymyl ránu. Nyní přišel čas ji zašít. Pomalu, stále stejně.

Jeden steh, druhý, no vidíš, zase budeš jako rybička.

Nit z vepřového střeva se přetrhla.

Ne to ne.

Ověřil jsem rychle, jak mu tluče srdce.

Tep tep...

Teď to nevzdám. Vyndal jsem další nit a došival ránu, ignorujíc všechno kolem. Ruce jsem měl celé od krve, za nehty mi ulpívaly malinké kousky masa. Zrychloval jsem

pohyby, neustále jsem přemýšlel o účincích svých léčiv. Když to zvládnou teď, za chvíli už bude dobrý. Nevzdávat, bojuj o život chlapče.

Bojuj.

Potil jsem se a mé vlastní srdce tlouklo jako na poplach. Avšak vím, co musím udělat. Ještě chvíli a uvidím. On ten boj vyhraje.

Ještě utrhnout nit.

Hotovo. Nyní se chvíli prospí a probudí se až po bitvě. On se probudí, věřím tomu. Jiný voják ho zvedl a nesl k ostatním raněným.

Zaslechl jsem ale dusot kopyt, a to blíže, než bylo přijatelné.

Blízko. Příliš blízko.

Jízdní lučištníci. Královská jízda, naši muži, si jich všimla a divoce se jim rozjela vstříc. Nemohli způsobit žádné velké ztráty.

Naše jízda je zničí.

Taktika jízdních lukostřelců spočívá v ujždění nepříteli a v pálení šípů jeho směrem. Nic přesného. Královská jízda projela kolem nosiče raněných právě ve chvíli, kdy se na ně snášela sprška šípů.

Už notnou chvíli poté, co jízda projela kolem a jala se rozprašování střelců, nosič se zastavil a položil toho kluka na zem. Jeho tělo bylo z dálky špatně vidět, ale šíp z něj vzcnosně trčel vzhůru, jako kdyby přilétl z nebe.

Vykonal jsem, co jsem mohl. Vynasnažil se a přispěl jeho záchraně. Jenže osud pro něj měl očividně přichystaného něco jiného. Nejspíš stejně, jako pro mě.

Vzchopil jsem se a stačil zahlédnout, jak meče královských kosí lučištníky jako podzimní louku. Ovšem některým jízdním střelcům se podařilo ujet jiným směrem.

Nabrali rychlost a náskok před našimi. Špatným směrem.

Směrem k nám.

Byli mezi nimi tři, kteří se neostýchali vjet do davu léčitelů, co mají jen holé ruce. Mnoho jich akorát rychle projelo okolo, nedávaje jim více než letmý pohled. Ale tihle tři toužili po krvi bezbranných.

Do jednoho z těžce raněných se zabodl hrot šípu prvního z nich. Jeden z felčarů doplatil na ostří šavle druhého. A třetí si vybral mne. Podle výstroje jsem ho odhadl na někoho z bohatších. Takových, co v boji vidí zábavu.

Špatná volba hochu, neměli jste sem jezdit.

Než velitelé objevili mé umění léčit, sloužil jsem u oddílu Vznešených kopí. Nebyl jsem z nejhorších válečníků. A pochopitelně jsem měl to kopí vedle pařezu, na kterém leží můj štít, nyní prázdný a připravený k použití.

Lučištník jel přímo ke mně. Už stačilo překonat jen pár kroků.

Avšak než se mu to podařilo, nečekaně mu vběhl do cesty vyděšený zdravotník.

Kůň se vzepjal a šavle se zaleskla na slunečním světle.

Však svého cíle nikdy nedostála. Ten felčar unikl a později přežil všechny své syny.

Jezdcova ruka se zachvěla a pak spustila se dolů, jenže mé kopí neodvrátila. Jeho železné odění ho ochránilo před zraněním. Ale nohy se mu vyvlékly ze třmenů.

Následoval pád z koně.

Dopadl na zem, nahmátl rukojeť své zbraně. Druhou rukou zvedl hledí své honosné přilby, aby lépe viděl.

Co uviděl? Něco co má možnost vidět jen jednou za život a to těsně před jeho koncem. Svou smrt, která přijala podobu hrotu zbraně, držené bývalým členem Vznesených kopí.

Nemám rád zabíjení, vojákem jsem se stal z povinnosti. A nemám rád pohrdání životem. Onu druhou věc však nesnáším o něco více. Nebudu vraždit bez důvodu.

Důvod stékal po šavli aristokrata.

Krev, rudá jako růže, či snad západ slunce.

Krev mnoha lidí, kteří už nikdy nepozvednou zrak, aby se podívali na nebe. Dost různých krví se na té čepeli slévalo v jednu. Krev vznesených a urozených vojáků, rytířů, obyčejných lidí i koní.

Krev na šavli, kterou smyje až déšť, přicházející po bitvách.

Šavle zrezaví, rozpadne se a zmizí před zrakem lidu.

Už nikdy nebude použita. Nikdy nepotlačí bezpráví, ale ani mu nedá průchod. Nikdy necinkne o zbraně nepřátel. Zetlí v dějinách.

Zabil jsem ho jedinou přesnou ranou.

Královská jízda pak pobila zbylé dva jezdce a mně se naskytl hrůzný pohled na bitvu, která právě končila. Nepřítel nečekal obchvat a tudíž mu do zad vběhla horda našich bojovníků.

Vzdali se, avšak ušetřeni nebyli.

Škoda. Taková škoda.

Po zbytku své krvavé práce se naši vojáci zformovali a hledali raněné. Jak se rozestoupili, pod jejich zástupy se objevily hromady těl.

Zakopávali o ně a padali. Prodírali se jimi.

Ohlédl jsem se a uviděl něco podobného.

Mrtvolly.

Těla lidí.

Krev.

Když jsem se ráno probudil ve svém stanu, po boku ostatních spolunocležníků, uvědomil jsem si zbytečnost včerejší bitvy.

Náš velitel to nemohl tušit.

Jistě, taktika nepřítele pro něj byla překvapivá. Nechali si zálohy, které byly schopné pobít nás všechny.

Ne, že by snad byly o tolik početnější než my, ale jejich pozice ovládla celou bitvu. Byl by to boj do posledního muže, ale byl by rovněž zbytečný.

Bránili jsme totiž město. To město neleželo v naší vlasti. Nebylo „naše“. Nacházelo se zemi našich spojenců, v Obsirských horách. Ale žilo v něm dost „našich“ lidí.

To město bylo vydáno, výměnou za naše životy a hlavně za život generálův.

Drigor, město vydané napospas nepříteli, zažije strašlivé okamžiky.

Vstal jsem. Sebral jsem své zbraně z místa, kde jsem je nechal včerejšího večera. Vyšel jsem ven ze stanu.

Pozvedl jsem zrak.

Na pláni přede mnou létali krkavci a sedali na výsledky včerejší bitvy. Za nimi protékal nebem dým. Černý dým, jaký nevydá žádný krb ani výheň.

Hořící město.

Nechali nám zbraně.

Nevím proč. Prostě nám je nechali a my je drželi v rukou.

Jeden důstojník mi to vysvětlil.

„Zatlačili nás do kopců a museli jsme ustoupit. Kdyby nás pronásledovali, mohli by přijít o kořist, ale my sami je ohrozit nemůžeme. Město je jejich a budou drancovat. A my s tím nemůžeme nic dělat.“ odvrátil se a já viděl, jak ho to štvě.

Na rameno mi dopadla čísi ruka a v zorném poli se mi objevila umouněná tvář.

Znal jsem toho mladíka. Díval se mi do očí a jeho výraz vypovídal o jeho hlubokém smutku. Uvědomil jsem si, že od rána přemlouval nějakého důstojníka a jak se zdálo, nejspíš se mu to povedlo.

Julnar, mladý šikovatel, velmi nadějný. Hleděl na mě dlouho, připadalo mi. Hleděl a bylo vidět, že má na srdci prosbu.

Pak z něj náhle vyšlo: „Aladriane, přemluvil jsem tamtoho chlapa, musím do města.“

Z jeho tónu mi to bylo jasné. Věděl, že to poznám a já věděl, že chce, abych šel s ním.

Věděl jsem proč. Má ženu a rodinu.

On zas věděl, že neodmítnu.

Znal mě.

Kývl jsem na souhlas a vzal si meč, helmu a štít.

Kopí jsem tu radši nechal, k boji v ulicích se nehodí. Vyšli jsme směrem k městu. Jak jsme se blížili, rozeznával jsem všechny detaily toho utrpení.

Jak sprosté, pomyslel jsem si. Vzpomněl jsem si na naše velitele a na obyvatele, co věřili a spoléhali se na jejich ochranu.

Všude kouř, oheň a mrtvá těla. Ohořelá torza budov ukazovala blízkou budoucnost celého města.

Křik. Třeskot zbraní.

Zase další krev.

Přidali jsme do kroku a prošli branou. Slyšel jsem Julnarův zběsilý dech a úzkostnou obavu. Vznášela se kolem něj, jako neviditelná aura, co člověka připravuje na poznání hořké pravdy. I přes kouř se dokázal dobře orientovat a neomylně mířil k místu svého příbytku.

Zrychloval.

Běžel.

Já v závěsu za ním.

Teď jsem slyšel i svůj dech a své napětí. Julnar se zastavil několik kroků přede mnou.

Strnul.

Nemusel jsem si příliš domýšlet. Čekal jsem, že uvidím mrtvé tělo jeho ženy, dcery a syna.

Zmýlil jsem se.

Julnarova žena stála přede dveřmi a ve své náruči křečovitě svírala jedno z jeho dětí, chlapce. Dcerka se bázlívě držela její sukně. Okolo stálo pět vojáků, příslušníků klasické pěchoty s meči, sekerami a palcáty.

Jeden z nich se na jeho ženu právě chystal promluvit. Na tváři mu hrály ďábelské grimasy. Jeho jizvy a zkažené zuby mu ještě přidávaly na odpudivosti.

Jestli se to dá tak říct, přišli jsme včas. Vojáky zarazil zvuk tasení dvou mečů.

„Pusť ji.“ pravil Julnar chladně.

Vojáci se probrali a na jejich obličejích se překvapení přeměnilo v pohrdání. Vždyť jsme jen dva.

Samozřejmě.

„Neboj zbude jí dost i pro tebe.“ řekl vazoun, co právě pustil jeho ženu. Nevěděl o dvou chlapech před sebou nic. Myslel si, že jsme od nich.

„Teď odpalte.“ pokračoval.

Julnar nemeškal a v mžiku sekl nejbližšího dost mocně na to, aby mu zakrojil meč skrze bok až k žaludku.

Rozpoutal se boj.

Přiskočil jsem a bojoval po Julnarově boku. Vykrýl jsem snadno ránu jednoho z nich.

Na to, jaké mají sebevědomí, se moc bít neumějí.

Spolehlivě jsem bodl a vyřadil ho nadobro z tohoto světa.

Můj předchozí manévr však umožnil volný útok dalšího z nich. Do helmy mě zasáhl palcát.

Škobrtl jsem a upadl na zem, hlavu jako střep. Přilba zbrzdila větší část rány. Naštěstí nebyla dost silná.

Jenže Julnar se potkal s něčím podobným. Silným kopem ho srazili na zem.

„Nech mou ženu na pokoji.“ zasténal hlasem, již ne tak silným. Měl na sobě dost sečných ran.

Vazoun ji chytl pod krkem a ona samým leknutím upustila Julnarova syna. Rozplakal se.

„Ohó, tak tvoje žena říkáš.“ uchechtl se a bez dalších slov vytáhl dýku a přímo před zrakem Julnarovým ji podřízl.

Nevěřil jsem té chladnokrevnosti. Nevím, jak jsem se dostal zase na nohy.

Nevím jistě, jak přesně zabili ti dva obě Julnarovy děti.

Myslíte si, že právo vítězství vám dává neomezenou moc nad městem. Jste tři a vaši komplicové se válí ve vlastní krvi na dlažebních kamenech.

Snad nečekali, jak rychle se zvednu.

Snad se příliš zabývali zabíjením bezbranných.

Snad podcenili mé síly při pohledu na moje šediny. První zdvihl meč k obraně. Zcela zbytečně.

Byl jsem rozzuřený k nepřičetnosti.

Nedbal jsem své bolavé hlavy.

Nemyslel jsem na nic.

Nevím, kde se ve mně ta síla vzala. Usekl jsem mu ruku i s mečem. Zahlédl jsem jeho bělostnou kost, zaslechl jeho výkřik a jeho krev mi potřísnila ruku, ale to jsem vnímal dost nejasně, rozmlženě.

Julnar už nevstal. Jeho zranění byla velmi vážná a šok ještě větší.

Můj zrak byl kalný, smysly nepřičetné. Další z nich ležel pod mýma nohama, mrtev.

Netušil jsem, jak probíhala jeho smrt, ve vteřině jsem to zapomněl. Vazoun je poslední, který zbyl naživu.

Poslední ze všech, co se účastnili konfliktu v ulici.

Vazoun a já.

Zařval a popadl svou zbraň. Dvoubřítá sekera, těžká a pěkně ostrá. Tvrdě se rozmáchl a ostří sekery dopadlo na můj štít.

Naštěstí pouze zapraskal. Úder mnou otrásl a já pocítil své předešlé zranění.

Síly mi chably, a tak jsem se zmohl pouze na vykrytí další rány. Ve štítu mi znovu zapraskalo. Nepovolil.

Máchnutí mečem směrem k němu bylo nevydařené a pomalé. Vyhnul se tak snadno, že mu to na tváři vyloudilo úsměv.

Znova pozvedl svou zbraň. Uhnul jsem a mečem si zajistil dostatečný odstup od nebezpečné části sekery. Praštil jsem ho štítem, zcela neúčinně.

Poznal, že nemohu dál.

Poznal svou výhodu a nabyl jistoty. Kopem mne přinutil odstoupit několik kroků nazad. Můj meč zařinčel o dlažbu. Spadl jsem na zem, záda opřená o zeď nějakého domu. Jeho stín mne zakryl přes světlem.

Zmocnil se mě podivný a nenadálý klid.

Asi umřu. Asi mě zabije a já už možná budu mít věčný pokoj od tohohle všivého světa. Možná potkám Selavíru i se svými dětmi.

Přivřel jsem oči a čas pro mne v tu chvíli nehrál roli.

Náhle jsem přes hukot v uších uslyšel pravidelný zvuk klusu koně. Sítil a přibližoval se. Kopyta rytmicky klapala o kamennou dlažbu. Jejich zvuk se mi vrýval do mysli. Neslyšel jsem nic jiného, jen hučení a kopyta.

Smrt si pro mě jede.

Jsem na ni připraven.

Někdo mě pleskl přes tvář.

Pak znovu.

Ještě jednou. Nijak zvlášť jsem to nevnímal.

Třes. Třásli se mnou.

Mou myslí prolétly hlasy jako nůž. Uslyšel jsem své jméno. Oči se mi s námahou otevřely.

Spatřily rozmazaný obličej mladého muže. Nevím proč, z nějakého důvodu jsem si byl téměř jistý, že za ním stojí kůň, ale nebyl jsem schopný tak daleko vidět svýma zarudlýma očima.

Najednou jsem sebou prudce trhl a šmátral rukou, hledaje svůj meč na místě, kde jsem si ho pamatoval naposledy.

Nebyl tam.

Nebyl tam, protože jsem již dávno neležel opřen o kamennou zeď.

Ležel jsem na vojenském lůžku.

Mladý muž mě probral k životu a já už byl schopný se posadit. Vedle mne ležely všechny mé věci, včetně příkrývek, cely a jiných cestovních věcí.

Všechny mé věci.

Jenom helma chyběla. Zřejmě už byla k nepotřebě.

Stejně už dávno nemá co chránit. A ještě trocha peněz doplňovala zbytek výbavy. Vlastně to nebylo zrovna málo. Od minula tam dost přibylo. Celkem velký měšec.

Pochopil jsem. Pohlédl jsem na jezdce a zjistil, že jeho kůň skutečně stojí několik metrů za ním.

Venku ze stanu.

Stan.

Jsem v léčitelském stanu a jsem unavený, ačkoli jsem spal.

Moje četná zranění se hojí.

Jezdec je z naší armády. S jeho pomocí a trpělivostí jsem si vyjasnil zbytek incidentu.

Generál přece jen nebyl ani hlupák, ani zbabělec, jak jsem si myslel. Stejně jako nepřítel věděl, že nemáme síly k útoku, ale dal dohromady menší skupinu odvážných mužů, které navlékl do barev nepřítele. Těm se podařilo v chaosu drancování zabít několik velitelů a pomocí zmatku tak rozbít celistvost nepřátelské obrany. Následkem toho vnikla do města naše jízda. těsně potom, co jsme se s Julnarem dali do boje s vojáky.

Pobila mnoho roztroušených nepřátel dříve, než se stačili nějak účinně bránit. Pak dorazili zbytek a my jsme se mohli radovat z krvavého a draze vykoupeného vítězství.

„Byla to vůle vyšší moci.“ zasníl se můj zachránce.

Nevěřím v bohy.

Nevěřím už skoro v nic. Kdysi jen v osud, v předurčenost. Kdysi. Mohl jsem ho tehdy pozměnit svými činy?

Možná ano. Ale asi jsem poznal mnoho příkoří života, abych ještě na něco věřil.

Z ideálů jsem vyrostl.

Přežil jsem díky neuvěřitelnému štěstí. Jízdní oddíl přijel přesně na čas.

Ale neuspěl jsem.

Julnar a jeho rodina jsou mrtví.

Nedokázal jsem tomu zabránit. Neumím ani porozumět, proč se to všechno stalo.

Avšak budu mít dost času zjistit to.

Pohlédl jsem znovu na své věci.

Odcházím z armády. Ten velký měšec je zbytek žoldu za dvacet let služby.

Málokterý člověk se toho dožije. Dva roky jako voják. Poté přeřazen za zásluhy ke Vzneseným kopím. U nich jsem byl dalších osm let. Pak ještě dva roky jako důstojník, kdy jsem se staral o obranu léčitelů. Od nich jsem se mnoho naučil. Začal jsem sbírat byliny a službu jsem poté dokončil jako lékař.

Dohromady dvacet let.

Dost na to, abych uměl brát i dávat životy.

Dost dlouhá doba.

Dost peněz.

Co teď?

Půjdu pryč.

Kam?

Na sever domů? Ne. Nechci to zase zažít.

Na východě sídlí nepřátelé. Co tam.

Na západ, nebo jih. Dolů z hor.

Dost. Půjdu, kam mě nohy ponesou a osud dovede. Třeba k jihozápadu.

Dal jsem se dohromady, sbalil si věci do vaku, nabral bylinky, co mi zbyly, vyprosil něco jídla, rozloučil se s několika kamarády z armády a pak jsem si to už šoural pryč.

Neohlížel jsem se. Nevím, kam jdu.

Putoval jsem dlouho a bez cíle. Sám, jen s uzlíčkem na kopí a se štítem v ruce. Míjel jsem kolemjdoucí, zasněžen, táhnutý osudem kdovíkam. Sešel jsem z hor, vždy jsem se vyspal v hostinci a pak zase vyrazil dál. Zcestoval jsem kus světa. To všechno jsem udělal ve svém poměrně vysokém věku. Jen proto, že jsem přežil vojenskou službu, během které jsem chtěl zemřít.

Ale přesto tu po těch letech stále ještě jsem. Jsem půl století naživu.

Proč asi?

Jednoho večera jsem zdálky uviděl světla města. Už celé odpoledne se nebe mračilo, takže jsem byl docela rád.

Navštívím hostinec, jako obvykle.

Přišel jsem do jednoho, který stál poblíž. Posadil jsem se k barovému stolu, štít odložil vedle sebe. Objednal jsem si korbel piva a poslouchal, jak mohutný déšť bubnuje do dřevěné střechy. Slyšel jsem dalšího z příchozích.

Myslel jsem na můj bývalý domov. Myslel jsem na dceru a syna.

A na ženu. Jak jí to vždycky slušelo, když v ranním slunci zalévala květiny. Myslel jsem na ty strašlivé nekončící bitvy. Přemýšlel jsem o svém životě, o jeho zbytečnosti, o tom, že už dávno nevím, co s ním.

Říkal jsem si, že by možná bylo lepší vyjít ven, neboť navzdory očekávání přestalo pršet. Podívám se na hvězdy a nasaji vlhý vzduch. Tady stejně nepřespím, je to pajzl.

Jak jsem tak okukoval místnost, všiml jsem si muže, co mě pozoroval. Kdo to asi je, řekl jsem si, že nejdříve obhlídí okolí a až pak se uklidní, kdo je ten muž, co se raději zahalí a neodloží si, ačkoli jeho cestovní plášť není nejsušší? Zajímá mě to tolik?

Ne. Jdu ven. Zaplatil jsem dvěma drobnými mincemi a odešel.

Venku byl očekávaný vlhký vzduch, dokonce i na nebe bylo vidět. Tiše jsem pozoroval hvězdy a jako bez ducha chodil po městě. Ta malá světélka mě fascinovala. Zíral jsem na ně s pootevřenými ústy, a představoval si, kde se tam vzala. Plícemi mi procházel onen zdravý, čerstvý vítr, či spíš jen vánek.

Chodil jsem po městě a nedbal okolní zimy, minulosti, okolního světa, jen já a hvězdy jsme náhle procházeli životem a do mé mysli se pomalu vkradl pramínek klidu.

Jak často jsem tohle dělával. Najednou jsem zjistil, že stojím na odpočívadle, dost vysoko ve městě.

Opřel jsem se o své kopí. Už nejsem nejmladší. Dávno ne. Měl jsem velmi dobrý výhled, tak mi přišlo líto ho nevyužít.

Já mám dost času.

Teprve teď mi došlo, jak je to město zvláštní.

Jako velké kamenné mraveniště. Když jsem stál takhle na vysokém bodu, viděl jsem mnoho světél, vycházejících z obydlí. Vypadaly podobně jako hvězdy. Jako ony měla i tato světla svoje nezaměnitelné rysy.

Každé bylo jiné. Každé vycházelo odjinud a jakoby označovalo život každého obyvatele.

Svítilo jich mnoho. Plálo z nich teplo domova. Jasně i pobledle. Zhasínala a zase se rozsvěcela, jak jejich majitelé potřebovali. Vycházela z domů chudých i bohatých. Svorných i rozhádaných, moudrých, slepých, statečných i zákeřných, ty všechny spojovalo světlo a já cítil, že k nim nepatřím.

Světla totiž symbolizovala život, hýbala se a já je pozoroval, takhle daleko od domova. Co si počnu? Všichni ti lidé dole mají své světlo, své teplo domova.

Nepatřím k nim.

Nevím, co si se svým životem počnu.

Nevím, kde umřu.

Nevím, proč žiju.

Byl jsem zahloubán do svých myšlenek, nevím, jak dlouho jsem tam stál. Nevím, proč zase jdu městem bez cíle.

Zastavil jsem.

Zahlédl jsem lidi. Dva vojáci, v rukou halapartny. Hlídka, viděl jsem hlídku a trochu se vylekal její náhlé přítomnosti. Nic jsem neprovedl, jsem klidný. Díval jsem se, kam jdou, a šel s nimi, veden osudem.

Tmu prořízl ženský výkřik. Nebyl příliš hlasitý, ale strážní přede mnou ho museli slyšet. Nešlo to přeslechnout, měl by je upozornit na to, že jich bude potřeba.

Ale co udělali? Kvapně odbočili do nejbližší uličky. Dělalí jakoby nic!

Přestali mi bránit ve výhledu a mně se naskytl pohled do jakési chodby, spíš tunelu, v jehož středu byla křižovatka. Uprostřed ní ležela na zádech dívka.

Myslím, že jsem ji už viděl. Snad v hostinci. Ano, tam.

Co ale bylo důležitější – nad ní se klaněl muž v tmavém oblečení. O jeho úmyslech nebyl pochyb.

Okrást, znásilnit, možná i zabít.

Ona ale nechtěla dát svou kůži lacino. Takovou facku jsem ještě neviděl, vyrazila mu zub. Rozlítilo ho to ještě více a cosi zavrčel.

Pořádně ji praštil. Zahlédl jsem krev.

Stráže tu nejsou. Jsem tu já.

Je tu nevinná žena. Je tu ten typ člověka, kterého nemám rád.

Tohle nedopustím. Něco takového nemohu přehlížet. Já ne.

Pevněji jsem sevřel štít, kopí napřaženo.

Rozběhl jsem se.

Muž asi neslyšel kroky, příliš mu vřela krev. Příliš se věnoval šatům dívky. Snažil se pod ně dostat. Křičela a bránila se ze všech sil.

Usmíval se, pomalu nad ní získával kontrolu. Už to bude, říkal si. Dlouho nevydrží.

Jenže v tu chvíli mu jistá bota vyrazila tři z jeho zbývajících zkažených zubů.

S překvapeným výrazem vzhlédl a spatřil mě.

„Ale no tak.“ zasmál se řezavě s dojmem, že nejsem hrozbou. Brzy jsem zjistil proč. Z boku se u mě vynořil muž s mečem.

Asi ho kryl ze stínu.

Mám svůj štít. A na mém životě nezáleží.

Ale – co udělají s ní? Co s ní udělají? Jsem tu a vím, co udělají.

NIC! JÁ JSEM MUŽ, VÁLEČNÍK! BUDU BOJOVAT AŽ DO POSLENÍHO DECHU CO JICH V SOBĚ MÁM!

Jen pár úderů srdce, mrknutí oka mi stačilo, abych měl důvod zabíjet, abych získal sílu a odvahu k dalšímu boji, které se již staly pravidelnou stravou mého života.

Tunelem zazněl vroucný bojový křik starého válečníka.

Příchozí napřáhl meč, ale já bych v tu chvíli dokázal být rychlejší, než kdokoli jiný. Šel ze špatné strany. Přetáhl jsem ho vši silou hranou štítu, až mu meč vypadl. Jeho tělo se zakymácelo. Pak dopadlo pomalu na zem. Má zbraň ho totiž probodla.

Naskrz. Mohl bych se ho bez námahy dotknout, jak jsem kopí zarazil hluboko. Pustil jsem ho a nechal zločince zemřít.

Tasil jsem meč.

Plynule jsem kryl výpad násilníka.

Bil jsem se jako lev, jako kdybych bránil celý svět.

Výpad, krytí, úder a klička. Znova, znova.

Uhýbat se tedy uměl.

Ale udělal chybu. Vší silou udeřil špatným směrem.

Nedělalo mi problém to odklonit štítem. Rány mečem do hlavy bez helmy bývají smrtelné.

A to okamžitě, jako u tohoto muže. Bezvládně se sesypal.

Nebyl na něj hezký pohled. Otáčel jsem se.

Musím vědět, co je s tou dívkou.

Jak jsem tak přecházel pohledem k ní, koutkem oka jsem zahlédl konec jedné z chodeb.

Zarazil jsem se.

Ležel tam muž, k němu se přihrbeně šoural malý chlapec, ruce převázané očividně narychlo provazem.

A po jeho pravici stál člověk s lukem. Nataženým dlouhým lukem, s dlouhými šípy, co dokážou při dobrém zacházení snadno zabít i na velmi dlouhou vzdálenost.

Zarazilo mě to. Chtěl jsem se natočit, abych se mohl krýt. Nebo alespoň uskočit.

Během mého prudkého pohybu pustil tětivu. Šíp se se děsivou přesností rozlétl ke mně. Trhl jsem sebou, jak jsem se snažil něco udělat. Pomohlo to.

V pravém rameni jsem ucítil velmi ostrou bolest. Pohlédl jsem na něj a jako lékař jsem věděl, co to znamená.

Tu ruku nějakou chvíli nezvednu. Měl jsem probodnutý sval, kterému mastičkáři říkají deltový. Držení meče nepřicházelo v úvahu.

Síly mě opět na chvíli opustily. Zoufale jsem se zakrýval štítem a snažil se chytit do něj další střelu.

Střílel velmi rychle, naštěstí se další šíp kmital zas jen v desce štítu. Nechtěl jsem se uhýbat do stran. Myslel jsem na ženu na zemi za sebou.

Nějakou dobu si se štítem vystačím, ale určitě ne do doby, kdy vystřelí svůj toulec. Zachvátila mě lehká zoufalost, rameno mi pokryla rudá krev.

Pravá ruka mimo hru, nohy mě taky dlouho neudrží. Krev ze mě utíkala a já pomyslel na jistou bylinu, co ji mám v jednom z váčků. Krev by se po ní srazila docela rychle.

Jenže já čelil dalšímu výstřelu. Šíp se opět zabodl do štítu.

Těsně na okraj. Rána mi šklubla s celým tělem. Dlouho nevydržím, jen vědomí smyslu potyčky mi pomohla stát pevně.

Střílel velmi rychle.

S kamennou tvář se chystal vypustit další šíp.

A pak jsem uviděl snad nejrychlejší akci v životě.

Chlapci vedle lukostřelce najednou spadl z rukou přeřezaný provaz.

V ruce se mu objevila drobná čepel.

S ohromující rychlostí vyskočil vzhůru. Chytil se lučištníkova ramene, vyhoupl se mu na záda.

Kapičky krve mu skropily tvář, jak mu zarazil čepel do krku. Střelec padal na zem, kluk se nohama odrazil od těla dozadu a udělal kotrmelec. Sekera zasvištěla vzduchem v místě, kde se před mžikem nalézal.

Letěla shora, někdo stál na průčelí tunelu. V chlapcově ruce se pro změnu matně zableskl mosaz hvězdice.

Rychle ji vypustil nad tunel.

Pak další.

A ještě jednu.

Já jen viděl, jak odtamtud teče pramínek krve. Poté do ústí tunelu spadlo zkrvavené tělo.

Vytřeštěné oči mrtvol. V ruce i v břicho zarytá hvězdice. A z čela mu výmluvně trčela třetí ze smrtících hvězd.

Strnule jsem stál a bez dechu to pozoroval. Stál jsem a neuvědomoval si nebezpečí. Z jeho strany možná nějaké hrozilo.

Podíval se na mne.

Dlouhé to byly vteřiny. Jeho zabijácký pohled mě probodával a já stál zkoprnělý proti němu. Zrakem jsem však neuhnul.

Byl daleko na nějaký nenadálý švih čepele. Ale co čekat od mladíka, který před chvílí provedl něco tak neuvěřitelného?

Díval se.

Zrakem mě kuchal a já se konečně pohnul. Málo, ale přece.

Už jsem viděl, jak zabořil ruku do opasku.

Díval se.

Pozoroval, měřil situaci.

Dlouhé vteřiny.

Čas se zastavil.

Náhle se zasmál. Ale nebyl to smích, ze kterého bych měl špatný pocit. Srdečně se potichu chechtal a díval se na mě. Pak pochechtávání zesílilo. Smál se jako obyčejný kluk, když vytahoval z mrtvého těla své hvězdice. Zamrazilo mi v zádech, jak to bylo děsivé. Ten dětský smích a plno krve.

Sevřel jsem pěst, zcela instinktivně. Paží mi však projela ostrá bolest. Najednou jsem si uvědomil, jak ztrácím krev, jak se mi lehce točí hlava, jak jsem slabý. Já, starý válečník, jsem byl očividně vydán napospas malému a mladému klučinovi.

Už je u mě. Ani jsem se nehnul. Nevím, co zamýšlí, tak si počkám na další vývoj událostí.

„Šéfe, nechcošte s tím pomoct, he?“ zeptal se náhle, až mě to skoro vylekalo.

„No.“ vyšlo ze mě.

„Jasanov, hnedle vám to přerupnu. A dík, jste fakt machr. Takdle prokudnout chlapa a eště tomu druhému rozštipnout hlavu.“

„Dělám, co musím hochu, ten tvůj výstup – sss,“ sykl jsem, když zlomil šíp a vyndal ho, „něco takového jsem ještě neviděl.“ sdělil jsem mu se vší upřímností.

„Nafáčujte si na to něco, todlecto se ještě může protahat.“

„Vím, jsem bylinkář.“

Neváhal jsem a použil svého umění. Vyčistil jsem si ránu a pomazal ji mastí. Poté jsem přiložil několik listů a směsi bylin. Udělalo mi to dobře, krev se zastavila.

Lokl jsem si z jedné své čutory, uklidnil jsem se. Mohl jsem lépe snášet bolest. Ruka tolik nebolela.

„Musím frknout.“ konstatoval náhle chlapec a chystal se k odchodu. Moje zdravá ruka ho však zastavila.

„Proč? Spěcháš?“

Najednou mě zavalila vlna nedůvěry. Koukl se na mě, já ale ve stisku nepolevil.

„Ti chlápci neboli jen tak nějaký chmatáci. Proudněte pryč, než přiklušou další.“

„Nenecháme ji tu takhle, koukej, jak je vystrašená. Musíš mě odvést těmi ulicemi. Nevím, kam mám jít.“ sdělil jsem mu a pustil ho.

Sebral jsem své zakrvácené kopí a očistil meč o oděv jedné z mrtvol. On mne mlčky pozoroval. Pořád tam stál, když jsem onu slečnu uklidňoval.

Polohlasem jsem na ni mluvil a snažil se jí zakrýt výhled na mrtvá těla.

Nakonec vystresovaně vstala a souhlasila, že půjde se mnou. Trochu kulhala, tak jsem ji podpíral.

Dotkla se tak mého zraněného ramene. Ostrá bolest mi proběhla paží. Všimla si toho.

„P-p-promiňte, já vážně nechtěla, ne, nic, já...“

„Klid, už ti nic nehrozí.“ šeptl jsem jí měkce.

Vykročil jsem. Jsem zvyklý na tahání raněných. Bolest mě sužovala, jak se opírala o mé zranění. Ztráta krve a únava na mne doléhaly.

Držel jsem v levé ruce štít a zároveň kopí, o které jsem se musel zapírat. Přes to všechno, přes zkrvavenou ruku, přes všechny šoky jsem si zachoval chladnou mysl a zrak.

Zavolal jsem na kluka: „Pojď a veď mě, budeme potřebovat hostinec. Spíš lepší a ke kraji města. Zaplatím ti, když budeš chtít.“

„Šéfe.“

„Ano?“

„Eh, co když vodmítnu?“

„Nic ti neudělám. Možná tě bude hryzat svědomí a budeš o pár mincí chudší, než bys byl.“

Přikročil ke mně, a čím byl blíž, tím méně jsem mu věřil. Hlídal jsem bedlivě svůj měšec. Jeho umouněná tvář se zachmuřila myšlením. Vykročil jsem směrem pryč.

„Počkejte.“ dodal klidně, „Tamten chlapík, co přišoural s náma, je jen okebulenej.“

Podíval jsem se na muže, ležícího kus ode mne. Okebulenej zřejmě znamená omráčený. Ať už je to jaké chce nářečí. Ale co když onen muž byl ten, kdo je sem navedl? Nebo je to jen kolemjdoucí, jako já?

Vezmeme ho s sebou, tak či tak, bude to určitě lepší.

„Utáhneš ho?“ zeptal jsem se.

Podrbal se na bradě.

„Napytlem, těžko, není zrovna škvrně.“ sdělil mi bezradně.

Po vteřině ticha jeho oči ulpěly na místě kousek ode mne. Byl tam takový malý výklenek, v něm zatlučené dveře a vedle nich opřený trakař na seno. Nebyl nejnovější, ale kolečko snad chvíli vydrží. Pár chybějících příček nevadí.

Máme štěstí.

Konec první části.

Tato kniha je distribuována zcela zdarma, přestože její vytvoření představuje desítky a stovky hodin práce. Dělán to ale s radostí a pro své čtenáře, ne pro peníze.

Pokud se vám tento koncept líbí, můžete jej podpořit povzbuzením autora nebo šířením knihy. Prosím používejte k tomu originální odkaz, aby byla možná dodatečná korekce chyb.

Copyright Jan Kotalík 2017